

Šípková Růženka

Vytrvalost

Klasická pohádka ze sbírek Charlese Perraulta o krásné princezně, která v den svých patnáctých narozenin usne na sto let.

Po dlouhém čase se zvěsti o zakletém království, ve kterém vše upadlo do věčného spánku, dostanou k mladému princovi. Ten je odhodlán spící princeznu...

🕒 13 min

😊 5+

Kdysi dávno pradávno bylo jednou jedno království a v něm nádherný královský zámek. Na zámku žil král se svojí královnou, kteří měli všeho dostatek, pouze jedno jediné jim nebylo zatím dopřáno – děťátko. Každý den vstávali s nadějí, že jednoho dne se i oni budou moci těšit z královského potomka.

Jednou se královna procházela po zahradě. Slyšela **kvákat žáby**, a když přišla k jezírku, viděla je vyhřívát se na listech leknínů. Najednou k ní jedna z žab přiskočila a říká: „Vaše přání bude splněno, nejpozději do roka **budete mít dceru.**“

Jak žába z jezírka předpověděla, tak se také stalo. Královně se zanedlouho narodila **malá princeznička**. Král byl od té chvíle široko daleko nejšťastnějším člověkem. Na počest narození svojí dcerky **vystrojil velkolepou slavnost**, aby se o tu radost podělil se všemi.

Jak bylo zvykem, mezi pozvanými hosty nesměly **chybět sudičky**, které měly určit budoucí osud královské dcery. Sudiček bylo celkem třináct, ale král se samou radostí zmýlil, na slavnost pozval jen dvanáct z nich a na třináctou zapomněl.

V den konání slavnosti bylo v celém království veselo. Všude panovala **dobrá nálada**, dokonce i služebnictvo si po chodbách zámku pískalo. Na hostině se stoly prohýbaly pod obrovským **množstvím všelijakých dobrot**. Hosté se bavili, tancovali a oslavovali společně s královskou rodinou.

O půlnoci přišly na řadu sudičky se svými věštbami pro královskou dceru. Jedna po druhé předpovídaly malé princezně příznivý osud – krásu, moudrost, ctnost, bohatství a další **příznivé věštby**. Ale ještě předtím, než přišla na řadu poslední z dvanácti pozvaných sudiček, přerušila slavnost

neočekávaná návštěva. Ve dveřích se objevila třináctá, nepozvaná sudička v dlouhých černých šatech. Jen co vešla do místnosti, všichni ztichli a upírali zrak směrem ke dveřím. V jejím pohledu **se zračil hněv** – ona jediná nebyla na slavnost pozvaná.

Temným hlasem vyslovila hroživou věštbu: „Až princezna dovrší patnáctý rok, píchne se o trn **růže a zemře.**“ Potom se otočila a zmizela ve dveřích jako pára nad hrncem.

Všichni zkameněli hrůzou. Královna zbledla a král se nezmohl ani na slovo.

Věštba se už nijak nedala zrušit, ale pomohla aspoň poslední sudička, která takto promluvila: „Princezna nezemře, ale usne dlouhým spánkem, který bude trvat sto let.“

Hned na druhý den vydal král rozkaz, aby v celém království zničili všechny růžové keře. Nesměla zůstat ani jediná větvička, na které by mohl vyrůst nebezpečný trn.

Jak princezna rostla, postupně se naplňovala jedna věštba za druhou. Princezna vyrostla do krásy, byla moudrá, šikovná, milá, každý si ji hned na první pohled oblíbil. Ale růže byste v celém království hledali marně. Už dlouhé roky byly zakázané, aby byla princezna chráněná **před hroživou věštbou.**

Ani se nenadáli a nadešel den, kdy princezna slavila patnácté narozeniny.

Princezna si před narozeninovou oslavou krátila čas procházkami po královských komnatách, kterých byly **v obrovském zámku desítky.** Jak se tak toulala, objevila dveře do malé věžičky, ve které nikdy předtím nebyla. Zvědavost jí nedovolila projít kolem dveří jen tak bez povšimnutí, a tak se je pokusila otevřít. Dveře byly odemknuté a hned za nimi bylo velké točité schodiště. Vyšla tedy po schodech až úplně nahoru a tam se před ní zjevily další dveře. Také ty zkusila otevřít, ale byly zamčené. Už se chtěla otočit a jít zpátky, když vtom si všimla, že v zámku je zastrčený velký rezavý klíč. Otočila jím, v zámku něco zaskřípalo a dveře se **s vrzáním otevřely.**

Princezna opatrně vešla do malé komůrky, ve které bylo jen jedno nevelké okno. Na stěnách visely pavučiny, starý nábytek byl zaprášený a všechno vypadalo tak, jako by tam už dlouhé roky nevzkročila žádná živá duše. Vzápětí si princezna všimla květiny na okně. Byla v malém květináči a měla krásné červené lístky, které působily, jako by byly z úplně jiného světa. Princezna byla zvyklá trávit v královské zahradě téměř každou volnou chvíli, ale takovou květinu vůbec neznala. V zahradě určitě nerostla. Popošla blíž k oknu, aby se pokochala tou **nádhernou květinou**, která navíc i krásně voněla. Nadšeně přivoněla k červené růži a chtěla se jí dotknout, když najednou ucítila na prstu **malé píchnutí**. V tom okamžiku se naplnila krutá věštba třinácté sudičky. Princezna klesla na zem a upadla **do hlubokého spánku**.

To však nebylo jediné neštěstí, které zámek postihlo. V tu chvíli usnuli i královští rodiče, služebnictvo i hosté, kteří přišli **na narozeninovou slavnost**. Dokonce i psi na dvoře, zapřažení koně či ptáčci, kteří právě cvrlikali **v okolí zámku**, usnuli. I vítr se uklidnil a přestal vát, a tak se žádný lísteček či větvička na stromě nepohnuly. Jedině keře růží se začaly rozrůstat u stěn zámku, protože je už neměl kdo zastříhnout.

Za několik roků růže pohltily celý zámek a schovaly ho do svých útrob.

Příběh o zakletém království a spící princezně se postupně šířil do celého kraje. Děti si při hře šuškalý, že někde daleko, za desatero horami, je ukryté království, které nikdo nedokáže zachránit. Malí chlapci šermovali **na louce s holemi** a snili o tom, že až vyrostou, půjdou hledat zakleté království a všechny, kteří v něm usnuli hlubokým spánkem, zachrání. A zejména Šípkovou Růženku – tak nazývali spící princeznu, o které se říkalo, že byla tak krásná jako žádná jiná na světě.

Mnoho vesnických mládenců, ale i princů z jiných království se během dlouhých desetiletí pokoušelo k zámku dostat. Každý z nich však došel pouze k vysoké růžové houštině, skrz kterou nebylo možné projít, ať se o to jakkoliv snažili. Marně **si meče brousili**, na hustou stěnu z růžových keřů jako by nic nepomáhalo. Takto to zkoušeli malí i velcí, silní i slabí, urození i obyčejní celých sto let.

Až jednoho dne projížděl krajem mladý princ Julián. Jeho kůň **potřeboval okovat**, a tak se musel na svojí cestě nečekaně zastavit a vyhledat ve vesnici kováře. Kovář prince uctivě přivítal, nabídl mu něco k pití i k jídlu, než koníkovi podkovu vymění, a **pustil se do práce**.

Zatímco princ odpočíval a pochutnával si na domácích pečených buchtách, zaslechl přes okno, které vedlo do zahrady, jak kovářova žena vypráví dětem něco o zakletém království.

„A v té chvíli se naplnilo to, co sudička vyřkla po narození princezny. Hlubokým a sto roků trvajícím spánkem usnula nejen překrásná princezna, ale i celé království se vším živým, co v něm bylo. Zámek navíc od té doby stráží nepřekonatelná stěna, kterou vytvořily husté růžové keře s ostrými trny. Přes tu se skutečně ještě žádnému mládenci, ba ani princovi, nepodařilo dostat k zakletému zámku. Tolik jich to už zkoušelo, ale marně. A tak tam Šípková Růženka, i se svým královským otcem a královnou, spí dosud,“ ukončila příběh kovářova žena a děti přitom úžasem zapomněly **i ústa zavřít**.

Vyprávění o spící princezně zaujalo i prince Juliána. Prudce se postavil a rychlým krokem si to **namířil za kovářem**. Začal se ho vyptávat kudy k zakletému zámku. Marně ho kovář odrazoval, že je to zbytečná cesta a bude muset zdolat nejednu překážku, než se k samotnému zámku dostane, princ Julián si umínil, že Šípkovou Růženku zachrání, a nic a nikdo mu v tom nezabrání.

Vydal se tedy na strastiplnou cestu **ke spícímu království**. Princ byl šikovný a udatný, takže ani jedna překážka, na kterou cestou k zámku narazil, ho nemohla zastavit. Ani se nenadál a už před ním stála růžová houština, která pokrývala celý zámek, až po nejvyšší věžičku. Sesedl z koně a přistoupil k zarostlým zdem. **A co to nevidí!** Větve v houštině se začaly samy od sebe uvolňovat a rozestupovat a prince samotného pustily dál. Hned jak skrz růžové keře prošel, opět se vrátily zpět a vytvořily **neprůchodnou zeď**.

Princ se ocitl na královském dvoře. Vládlo tam úplné ticho, napravo leželi dva spící lovečtí psi, zapřažení koně stáli jako zamrzlí a lidé byli v různých pózách jako sochy. Vešel do zámku a ve velkém sále viděl na královském

trůnu spícího krále, královnu a mnoho dalších spících lidí, oblečených do honosných šatů. Postupně prošel všemi královskými komnatami, ale Šípkovou Růženku v žádné z nich nenašel.

Až úplně nakonec objevil **poslední dveře**, které vedly do věžičky s komůrkou. Tam uviděl na zemi ležet spící princeznu. Slyšel mnoho o tom, že je krásná, ale teď, když ji viděl na vlastní oči, nemohl se na tu krásu vynadívat. Pohládl ji po dlouhých světlých vlasech, sklonil se k ní blíž a jemně ji **políbil na ústa**.

V tom okamžiku se Šípková Růženka probudila, otevřela oči a upřeně hleděla na mladého prince. Jeho láska ji zachránila. Šťastná dvojice se chytila za ruce a radostně se rozběhla **za králem a královnou**. Také oni se díky princovi konečně probudili z hlubokého spánku a s nimi i všichni ostatní hosté. Najednou bylo slyšet i **štěkot psů**, kteří už opět pobíhali po královském dvoře. Růžové keře začaly náhle ustupovat z královských hradeb, až ze zámku úplně zmizely.

K rodině kováře se brzy donesla radostná zpráva, že princovi, kterému koně okoval, se přece jen podařilo celé království vysvobodit z hlubokého spánku. A doslechl se i o tom, že se v království **chystá velkolepá svatba** a princ Julián si bere Šípkovou Růženku za ženu. Kovář s rodinou byli mezi pozvanými hosty a tři dny a tři noci se bavili spolu s novomanželi, kteří žili šťastně, **dokud neumřeli**.